

WIRTH IMRE

MIKOR MEGJELENT a Nyugatban
az első versem, még nő voltam,
ezerkilencszázhétben talán,
Cseh Tamás a Balatonban
gonosz italt ivott, vitorlás
verseny után, tihanyi presszó
teraszán bámult rám, a mellem
nézte, finom nő, Osváth Ernő
bundát vett volna, indián.
Lemaradtál kurvára, drága,
a Bakonyban csak vér és takony,
az indulat elragad ma is,
spanyolnátha, emlékszel, apa,
az ötvenes évek – én Adyt
csókolom ma is, ne haragudj,
sose tudta, nőnek lenni mit
jelent, de megmászta a szfinxet
egy hajnalon, mikor a habok
a hatvanas években újra
konszolidáltak. Nő voltam,
esztétikát tanultam Balázs
Bélával, istenem, Desiré...
Elrepült a fasz történelem,
gyémántokat szórva méhem
üres, vágyó Vérmezejére.

A *KOLOSTORBAN* az apát,
a némaságot fogadott
újak, Alpok szép keleti
völgyében, hol a Földközi
tenger néha látszik, léha
kékség a mindenség vásznán.
Ott harangok szólnak éte.
A megmentő mementója
vetül betmenként az égre.
Európa szívében egy
alak harsány mozdulattal
felrántja a függönyt, kinéz
lelkünk elveszett részeként,
volt közünk hozzá, ez így van.
Most nyilaink nem döfödnek
holttá senkit, égbe se lő
nyereg alatt puhítottan
ufószerűségünk – de ő
beleírja magát rövid
jelenünkbe. A kolostor
kapuján kopott graffiti:
„megnyugvásból áll az élet”,
alatta: „akkor sem félek”.

SÚLYOS TEST RÁGJA a plafon
repedéseiből a gázt,
oltárodon gyíkok sírnak,
megfogalmazzák a panaszt,
röfög ez az ember disznó,
vésővel túrja a csöndet,
történelmet szarik porba,
bakákat mély, nagy gödörbe,
anakronisztikus sorok
menetelnek versen túlra,
az elzárt csapból kitörő
semmi sodor megvadulva.